

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Het noodlot kan soms rare trucs met je uithalen. Vorige week haalde ik in *Mijn weekblad* plezierige herinneringen op aan *Zaans Groen*, een initiatief van mijn jeugdvriend Klaas Woudt. Onmiddellijk na verschijning kreeg ik uit de Zaanstreek het bericht dat Klaas Woudt op 19 december is overleden en op donderdag 27 december is gecremeerd. Daarom in deze kolommen een paar persoonlijke herinneringen.

In Memoriam Klaas Woudt boekjesmaker

Terecht hebben zijn nabestaanden hem in de overlijdensadvertentie geëerd met de titel "boekjesmaker". Het was zijn hobby, zijn verdienste, zijn hartstocht. Daar is door anderen al veel over geschreven. Een boek was voor hem een kunstproduct: knisperend papier, een mooie letter, fraaie illustraties, een sprekende omslag.

De laatste jaren had ik weinig contact meer met hem, want Klaas deed niet aan email. Uit een van de laatste brieven die hij aan mij schreef in dat fraaie handschrift van hem wil ik graag citeren.

Beste Ton! Wat een opwelling mijnerzijds voor gevolgen heeft! Het dorp of stadje dat Rhooen heet heb ik met enige moeite in mijn atlas kunnen vinden; een vriendelijke uitbater van het plaatselijke café heeft gezorgd dat mijn boekje "Van begin tot eind" bij je bezorgd werd. Aardige mensen in Rhooen! En nu ontvang ik bovendien ook nog jouw twee boeken: "Liefde is een diamant" en Christine de Pizzari's "Een tortelduif in eenzaamheid". Nogmaals: aardige mensen! Ik begon te lezen in "de liefde die je een diamant noemt" en doe dat met gepaste bescheidenheid, want de liefde is in mijn beleving zo persoonlijk en teder dat ik er bij voorkeur in stilte van wil genieten. Het geen mij overigens heel goed afgaat.

In 1941 maakten we met klasse 4 van het Zaanlands Lyceum een schoolreis naar Twente. Hier staan Klaas en ik tussen enthousiaste vriendinnen.

Klaas was in die hongerwinter van 1944 onvermoeibaar bezig voor *Zaans Groen*. Met een steen op zijn bagagedrager fietste hij naar de mannen en vrouwen die hem aan illustraties konden helpen. Een van zijn bestemmingen was Westzaan, waar de schilder Willem Jansen en zijn zoon Chris woonden.

Klaas had het vermogen zijn eigen verdiensten altijd te relativiseren. Doe maar gewoon was een advies dat hem paste als een degelijke winterjas. Uit een andere brief van hem citeer ik: "Het Zaanlands Lyceum was niet aan mij besteed. Tot mijn verbazing heb ik niettemin in 1971 van de oudervergadering en de leiding van de school het erevoorzitterschap ontvangen. En dat terwijl ik waarschijnlijk de minst geïnteresseerde leerling ben geweest die ooit ter hoogte van het Ruiterveer de lessen volgde. Herstel: ik volgde de lessen nauwelijks of nog minder."

Zo was hij. Een man uit één stuk, wars van eerbetoont dat hij al gauw gênant vond, maar een ware werkezel met een onnoembare reeks verdiensten, vooral ook voor de Zaanse streektaal.

Wij hielden van hem.